

Reglement for det japanesiske riges fængsler.*)

Oversat af M. H. Takóda,
sekretær ved »société pénitentiaire« i Japan.

A. Almindeligt fængsels-reglement af 12 juli 1887.

Decret Nr. 93, offentliggjort den 12 dag i den 7 måned i Meiji's 22 år.

Art. 1. Fængslerne blive inddelte i 6 kategorier, nemlig i:

1. »Siujikan« (central-anstalterne), for de til tvangsarbejde, til deportation, eller efter den gamle lov til livsvarig indespærring dømte.
2. »Kariukan« (overføringshusene), for de til tvangsarbejde eller til deportation dømte, som her afvente deres afsendelse til Siujikan.
3. »Chihókangoku« (lokal-fængslerne) for mænd, som ere dømte til fængsel, indespærring, opbevaring eller arreststraffe, også for de til tvangsarbejde dømte kvinder.
4. »Kôchikan« (undersøgelses-fængslerne) for mistænkte og anklagede.
5. »Riuchijo« (arresthuse) til mistænkte og anklagedes øjeblikkelige anbringelse. I »Riuchijo«, som befinder sig ved politi-bureauet, kunne også sådanne anbringes, som afsonde pengebøder, ligeså de, som ere idømte fængselsstraf.

*) Forelagt den internationale fængsels-kongres i Paris 1895 af den japanesiske regering.

6. »Chôjijo« (tvangsopdragelsesanstalter) for døvstumme og mindrecårige, ved hvis domfældelse det antages, at de havde handlet uden indsigt og forståelse.

Art. 2. Alle fængsler stå under indenrigsministerens overopsyn.

Art. 3. »Siujikan« (med undtagelse af de i »Hokkaïdô«) og »Kariukan« ere direkte underlagte indenrigsministeren, de andre fængsler politipræfekten, guvernøren i Hokkaïdô eller hvert departements præfekt (med undtagelse af præfekten i Tokio).

Art. 4. Indenrigsministeren skal til passende tid beordre inspektører, som have at kontrollere fængslerne.

Politipræfekten, guvernøren i Hokkaïdô og departementspræfekterne (med undtagelse af ham i Tokio) skulle i det mindste en gang om året inspicere de dem underlagte fængsler.

Dommerne skulle fra tid til anden visitere »Kôchikan« (undersøgelsesfængslerne), som høre til den pågældende domstols eller tribunals distrikt, ligeså skulle statsanklagerne (procureurerne) visitere de fængsler, som høre til den pågældende domstols eller tribunals distrikt.

Art. 5. Medlemmerne af forvaltningsrådet (conseil général) kunne ligeledes af og til besøge anstalterne i deres departement.

Art. 6. Direktørerne må kun optage personer, som blive indleverede på grund af en straffuldbyrdelsesbefaling eller retslig dom, som de skulle afsone; de må aldrig modtage personer i fængslet, som indleveres uden de nødvendige papirer.

Art. 7. Kvinder, som bede om, at de selv må ernære deres børn, bliver det tilladt at have disse hos sig til det fyldte tredje år.

Art. 8. De indsattes penge og effekter afgives til direktørens varetægt.

Art. 9. Ved store naturbegivenheder, som oversvømmelse, orkan, ildebrand o. s. v., der kunne blive farlige for

de fangnes liv og sikkerhed, har direktøren for de dømte at føre Chôjinin (tvangsopdragelsesanstaltens døvstumme og mindreårige) anden steds hen, ja selv for nogen tid at lade dem sætte i frihed, hvis der ikke mere er tid til overføring.

De, der således ere satte i frihed, skulle inden 24 timer melde sig hos fængselsbestyrelsen eller til et politi-bureau.

Art. 10. Ingen fange må tilbageholdes længere end til kl. 10 næste form., efter at hans straffetid er udløben.

Art. 11. De dømte skulle holdes strængt adskilte i forskellige afdelinger, såvel efter arten af deres forseelse som efter alder, således:

1. De fra 12 til 16 år;
2. De fra 16 — 20 —;
3. De fra 20 år og derover;
4. Tilbagefaldne fra 16 til 20 år;
5. Tilbagefaldne fra 20 år og derover.

Art. 12. »Chôjinin« (døvstumme og mindreårige) klassificeres og anbringes i forskellige afdelinger i henhold til deres alder, som følger:

1. De fra 8 til 16 år;
2. De fra 16 til 20 år;
3. De fra 20 år og derover.

Art. 13. De mistænkte og anklagede blive klassificerede og anbragte efter deres forbrydelse eller forseelse i henhold til deres alder, som følger:

1. De fra 12 til 16 år;
2. De fra 16 — 20 —;
3. De fra 20 år og derover.

Art. 14. »Chihôkangoku«, Kôchikan og »Chojjjo« må, hvis de findes i en og samme anstalt, på det strængeste være adskilte ved mure.

Art. 15. I alle fængsler skal kvinde-afdelingen overhovedet fuldstændig være afspærret fra mandsafdelingen.

Art. 16. Overføringen af de mandlige dømte, de mistænkte eller anklagede til retten eller fængslet har altid at

finde sted adskilt fra kvinderne, og efter omstændighederne ere de første at lænke.

Art. 17. Enhver til arbejde forpligtet fange bliver anvist en beskæftigelse, der passer til hans dulighed; ligeså bliver der fordret et bestemt arbejdspensum, hvis omfang hovedsagelig bestemmes af indenrigsministeren.

Art. 18. De fængslede ere at dispensere fra arbejdet på følgende dage:

1. Den første og anden dag af januar måned;
2. På »Ghénshisaï« (den 3die januars fest);
3. På »Koméitennosai« (den 30 januar, årsdagen for kejserens faders død);
4. På »Kighénsétsu« (den 11 febr., fest for den første kejser af Japans thronbestigelse);
5. På »Shunkikworéisaï« (den 20 marts);
6. På »Jimmutennosai« (den 3 april, årsdagen for den første kejsers død);
7. På »Shukikworéisaï« (den 23 septbr.);
8. På »Kannamésai« (den 17 octbr.);
9. På »Tenchosétsu« (den 3 novbr., h. m. kejserens fødselsdag);
10. På »Nünamesai« (den 23 novbr);
11. På 31 decbr.

Enhver fange, som har sorg for sin afdøde fader eller moder, bliver i 3 dage befriet for arbejde.

Art. 19. De dømte, som ikke ere forpligtede til arbejde, står det frit for at beskæftige sig med et eller andet husarbejde; det arbejde, der kan anvises dem, bestemmer direktøren. Ligeså kunne varetægtsfanger af fri valg deltage i fornævnte arbejder.

Art. 20. »Chôjinin« få 3 timers daglig undervisning i industrielle og landvæsens arbejder.

Art. 21. Mændenes arbejdspladser skulle holdes absolut adskilte fra kvindernes, endvidere skulle de til arbejde forpligtede og de ikke forpligtede, ligesom »Chôjinin«, på de forskellige arbejdspladser inddeles klassevis. I hvert arbejds-

rum skulle de voxne fanger adskilles fra dem, som ere yngre end 20 år.

Art. 22. De til arbejde forpligtede fanger erholde en del af deres arbejdes udbytte, hvilket efter hver 100 arbejdsdage kommer til afregning i forhold til ydelsen. $\frac{2}{10}$ af udbyttet tilhører forbryderne, $\frac{4}{10}$ de korrektionelle, resten tilfalder fængselskassen og bliver anvendt til dækning af anstaltens omkostninger.

De til arbejde ikke forpligtede, ligesom »Chôjinin«, varetægtsfangerne o. s. v., erholde, når de arbejde, $\frac{6}{10}$ af udbyttet af deres håndarbejde. De andre $\frac{4}{10}$ tilfalde til bestridelse af omkostningerne fængselskassen. Det samme gælder også for de til arbejde forpligtede, når de levere mere end deres dagspensum.

Art. 23. Arbejdsandelene, som på grund af den foregående artikel tilstås fangerne, bliver forvaltet af direktøren.

Art. 24. Effekter, arbejdspenge o. s. v. tilhørende bortløbne, afdøde, henrettede o. s. v., blive, når de ikke inden et år reklameres, anvendte i velgørende øjemed.

Art. 25. Fanger og »Chôjinin« kunne med direktørens samtykke anvende deres hos direktionen deponerede penge, effekter o. s. v. til understøttelse for deres forældre, eller kone og børn, eller til andet legitimt formål; drejer det sig om varetægtsfanger, så skal den pågældende dommers billigelse først indhentes.

Art. 26. Klæder og senge blive overgivet de dømte og »Chôjinin« tillåns.

Art. 27. Varetægtsfanger og anklagede beholde deres egne klæder; senge få de tillåns. De, som ønske at benytte egne senge, erholde tilladelse dertil. Forvaltningen forsyner dem, der ere fuldstændig uden midler, med klæder.

Art. 28. Forplejningsrationen for fanger, ligesom for »Chôjinin« er normeret:

1. For sådanne, som have de sværeste arbejder at for-

rette, til 7—8 »Gô«*) gemyse, bestående af 4 dele ris af ringere kvalitet og 6 dele rensed byg;

2. For sådanne, som forrette sædvanligt arbejde til 5—6 »Gô«;

3. For børn under 10 år til 3 »Gô« og »Sai«**), når prisen ikke overstiger 1 »Sen«***).

Efter omstændighederne og stedets skik kan ris erstatte af hirse, kartoffer o. s. v. I egne, hvor disse markfrugter mangle, kan med indenrigsministerens samtykke udelukkende anvendes ris af ringere kvalitet.

Lignende bestemmelser gælde for varetægtsfangerne, hvilke desuden ere berettigede til at skaffe sig næringsmidler udefra.

Art. 29. De til arbejde forpligtede mænd ere holdte til at bære håret kort, ligesom at afraage skæget.

Til arbejde forpligtede kvinder ere ikke berettigede til at anvende olie til deres hårtoulette.

Art. 30. Fangerne og »Chôjinin« blive meddelt undervisning af gejstlige og lærere for at vække samvittighedens røst og anger over deres gerninger.

Art. 31. Fanger under 16 år og »Chôjinin« erholde undervisning i læsning, skrivning og regning, og hertil anvendes 4 timer af dagen.

Art. 32. De dømte, ligesom »Chôjinin« og varetægtsfangerne tilstås på forlangende at skaffe sig underretning om bestående love og reglementer.

Fangerne, ligesom »Chôjinin« er det tilladt at læse bøger af moralsk, religiøs og opdragende indhold, eller som handle om kunst og håndværk. Varetægtsfangerne blive tilladte at læse alle de bøger, som de forlange, dog må de først forelægge disse til gennemsyn for forvaltningen eller dommeren.

*) En »Gô« lig 0,18 ltr.

**) »Sai« ere de tilsætningsmidler, der nydes sammen med ris, som gemyse, fisk, kød o. s. v.

***) En »Sen« omtrent 3 pfennige.

Tilladelsen til læsning strækker sig ikke til blade og bøger, som beskæftige sig med den løbende politik.

Art. 33. Fangens korrespondance med hans pårørende indskrænker sig til et enkelt brev hver måned, for Chôjinins 2 gange hver måned, dog tilstedes kun afsendelsen af et brev ad gangen.

Når der fra øvrigheden forlanges oplysninger af fangen, eller hvis efterretninger fra pårørende kræve et øjeblikkeligt svar, så kan direktøren tilstå en undtagelse.

Art. 34. Fangernes afgående såvel som ankommende korrespondance er underkastet direktørens kontrol; breve af betænkeligt indhold afgå ikke og blive ikke udleverede. Varetægtsfangernes breve ere underkastede den pågældende dommers kontrol.

Art. 35. Personer, som ønske at besøge fangerne eller de anklagede, blive først modtagne af direktøren, der har at overbevise sig om, hvorvidt samme ere ufarlige eller ikke. Drejer det sig om en fange, der er henvist til edsvorneretten, og endnu ikke dømt, så er med undtagelse af besøg af hans advokat, tilladelse at indhente hos præsidenten for edsvornerettens domstol, i hvis distrikt det pågældende fængsel er beliggende. Besøg hos en fange, som er strengt afsondret, tilstår den kompetente dommer.

Art. 36. De dømte, »Chôjinin« og varetægtsfangerne blive, når de ere syge, alt efter sygdommens beskaffenhed enten behandlede på deres afdeling eller i fængslets sygehus. De syge »Chôjinin« bliver det eventuelt tilladt at måtte vende tilbage til deres forældre.

Art. 37. Dør en fange, så har direktøren i nærværelse af lægen og et overopsyn at overbevise sig om sammes død. Der bliver strax gjort anmeldelse desangående til den pågældende fanges hjemstedsøvrighed. Liget bliver på forlangende udleveret til forældre eller slægtninge. I tilfælde at liget ikke bliver reklameret inden 24 timer, har direktionen at drage omsorg for at samme bliver begravet, og

at der på graven bliver anbragt en opstander, som indeholder den afdødes for- og efternavn.

Liget af en henrettet bliver ikke taget ned fra galgen eller begravet eller udleveret til forældre eller slægt, før 5 minutter efter, at det er konstateret, at døden er indtrådt.

Art. 38. Varetægtsfangerne bliver det tilladt at modtage af deres forældre, venner o. s. v. bøger, skrifter, papir, senge, klæder, ligeså drikkevarer, næringsmidler o. s. v. Bøger og skrifter blive først tilstillede den kompetente dommer til eftersyn. For de strengt isolerede er det nødvendigt at have pågældende dommers tilladelse til indbringelsen af genstande udefra.

Blade og skrifter af politisk indhold må aldrig indføres i fængslet.

Art. 39. De dømte og »Chójinin« må kun få dokumenter fra øvrigheden, bøger, papir, stempel- og brevmærker, penge og andre specielt af indenrigsministeren tilladte genstande. Hvad bøger angår, så falde de ind under bestemmelserne i art. 32.

Art. 40. Fanger med god opførsel, især sådanne, som med hensyn til deres arbejde og overholdelsen af husorden have vist udsigt til forbedring og anger over deres gerning, blive belønnede.

Fanger, som ere blevne belønnede, bære et synligt påsyet tegn på deres anstaltsdragt. Et vist antal af disse tegn tjene også til at gøre de fanger kendelige, som fortjene betingelsesvis at blive sat på vejen til »Ményuhéi«*) eller til at blive benådede med frihed.

Art. 41. De fanger, som bære disse tegn, blive anbragte i en særskilt afdeling og kunne også takke nævnte tegn for en bedre behandling.

Art. 42. Fanger, som have gjort sig skyldige i forse-

*) »Ményuhéi« er en betinget løsladelse, som tilsteder den til livsvarig deportation dømte at forlade fængslet og flytte til en eller anden del af den ø, hvor samme befinder sig.

else mod anstaltsreglementet, blive straffede efter forseelsens størrelse. Som straffe gælde:

1. Isolering med arbejde, hvilket består deri, at overtræderen må tilbringe tiden i en fuldstændig afsondret celle ved siddende arbejde og har at yde det samme arbejdspensum som de øvrige fanger.

2. En formindskelse af kosten indtil 2—3 »Gô« daglig, dertil kun salt og varmt vand.

3. Fængselsstraf, hvilken består i, at overtræderen bliver indespærret i en mørk celle med formindskelse af rationen indtil 2—3 »Gô«, dertil kun salt og varmt vand. Med denne straf er forbunden fratagelse af lektüre.

Isoleringsstraffen med arbejde må ikke overskride 2 måneder, kost-formindskelsesstraffen ikke en uge og indespærring i mørk celle ikke 5 døgn.

Art. 43. Fanger under 16 år og »Chôjinin«, som have begået en overtrædelse, blive efter omstændighederne straffede som følger:

1. Isolering, bestående deri, at overtræderen dag og nat indespærres i en celle;

2. Formindskelse af kosten indtil 2—3 »Gô« pr. dag.

Isoleringen må ikke overskride 7 døgn, kostformindskelsen ikke 3 dage.

Art. 44. Kostformindskelsesstraffen og mørk arrest kan først iværksættes, efter at lægens samtykke er indhentet og det er fastslået, at straffen ikke kan have skadelige følger for sundheden. Under hele straffens varighed skal lægen daglig besøge overtræderen og strax ophæve straffen, så snart det fastslås, at den straffedes sundhed lider derunder.

Art. 45. De til livsvarigt tvangsarbejde dømte må i et tidsrum af 1—5 år slæbe en jernkugle med sig, når de have begået en ny forbrydelse, eller hvis de undvige eller på ondskabsfuld måde beskadige bygningerne eller fængslets ejendele, eller hvis de begå andre ondskabsfuldheder eller

udstøde trusler; en lignende straf træffer samme for en tid af 1 måned indtil 1 år, når de have gjort sig skyldige i mindre svære forseelser.

Ovennævnte lænkestraf består i, at der ved den ene eller også ved begge fødder bliver befæstet lænker, som slynges op omkring taillen og her fastholdes af et canevas (lærredsbælte), medens der ved den på jorden efterslæbende ende befæstes en kugle, der hverken fjernes dag eller nat.

I tilfælde af, at en fange for anden gang begår en forbrydelse, bliver denne straf forlænget fra 5—10 år. Vægten af denne kugle varierer fra 200—1000 »Mommé« *) efter overtræderens fysiske beskaffenhed. De dømte blive befriede fra kuglen, hvis de skal udføre husarbejde, men da lænkede 2 og 2 sammen.

Art. 46. De fanger, som ere dømte til at slæbe kuglen, kunne på lægens anordning midlertidig befries for samme, dog bliver denne »fri tid« ikke bragt i afregning.

Art. 47. Når fanger, som bærer belønningstegn, må disciplineres, så miste de, alt efter forseelsens størrelse, et eller flere af disse tegn.

Art. 48. Fanger, som have forskyldt en disciplinærstraf, kan eftergives samme, når deres virkelige anger erkendes som sådan og forbedring er at forudse.

Art. 49. De til deportation dømte, der ifølge »Ményuhéi« sættes i frihed, kan indtil 7 dage efter deres løsladelse igen indsættes, hvis de have undladt at følge fængselsforvaltningens befalinger og anordninger.

Art. 50. Klager, som fanger, anklagede eller »Chôjinin« have at forebringe imod fængselspersonalet, ere enten at forebringe til de i artikel 4 nævnte personer, der ere betroede fængselsvisitationen, eller at overrække i et forseget brev.

Art. 51. Om anvendelsen af detaillerne i dette reglement bestemmer indenrigsministeren.

*) En »Mommé« = 3,75 gr.

Art. 52. Nærværende reglement finder ikke anvendelse på militær- og marinefængsler.

B. Bestemmelser om udførelsen af fængsels-reglementet.

I. Almindelige bestemmelser.

Art. 1. Under »fanger« ere i nærværende bestemmelser de domte, »Chôjinin« og de anklagede at forstå.

Art. 2. De ny tilkomne fanger blive ved deres ankomst numererede og anbragt i en særskilt afdeling, hvor de undergå en grundig legemsvisitation og alle begivenheder nøjagtig føres til protokols. Ligeså blive de gjorte bekendte med de i cellerne opslåede forskrifter og disse forklarede dem.

Art. 3. Disse forskrifter ere opslåede i alle celler og blive forklarede i »Kana« (det japanesiske skriftsprog), for at alle fangerne kan forstå dem. Disse forskrifter ere følgende:

a) Fangerne ere forpligtede til villig at føje sig i de allerede givne anordninger eller i de, der senere måtte blive givne.

b) De have at beflitte sig på en respektfuld holdning over for anstaltens gejstlige eller de læge lærere, som give dem sædelige, religiøse og moralske undervisningstimer. (Denne bestemmelse gælder dog ikke for varetægtsfangerne.)

c) Alle genstande i cellen ere hver morgen at rengøre og holde i god stand; måtterne, væggene og latrinerne ere ligeledes at feje og rense.

d) Det er på det strængeste forbudt at beskadige vinduerne eller andre genstande, at spytte ved siden af spyttebakken, eller til unytte at tage vand fra beholderen.

e) Det er forbudt fangerne at opholde sig uden for cellen, eller at give hinanden hånden.

f) Om natten skal der herske fuldstændig ro, fangen er

forbudt al tale, skrigen, unødvendig opståen og omkringgåen. Selv om dagen er det på det strengeste forbudt at synge eller forårsage anden larm, at læse med høj stemme, eller at underholde sig med fangerne i andre celler.

g) Forbudt er det også i cellen at have sager og genstande, som ikke er tilladte, endvidere al kiv og strid, hazardspil og al slags usædelighed.

h) Det er forbudt fangerne under arbejdet at underholde sig, eller at føre samtaler, som ikke vedkomme arbejdet, at besøge andre arbejdspladser, hvor de ikke høre hen, selv om det sker udenfor arbejdstiden.

i) Ligeledes er det nægtet fangerne, uden særlig tilladelse at bortskænke, at modtage eller at låne noget.

k) Ved usædvanlige hændelser i cellen har fangen strax at tilkalde det vagthavende opsyn, såvel ved dag som ved nat.

l) Ere syge tilstede, så skulle de plejes af de raske, der befinde sig i samme afdeling. Sygevogterne have at anvende den største omhu på de til deres pleje betroede syge.

Art. 4. De af fangerne deponerede pengesummer, såvel som art og tal af de deponerede effekter blive indførte i et eget register og overgivet til direktørens omsorg.

Pengene og effekterne blive igen udleverede samme ved deres løsladelse, eller ved deres »Ményuhei«.

Art. 5. Hvis der blandt fangernes effekter findes genstande, der ikke egne sig til opbevaring, blive disse med ejerens samtykke solgte, og den indkomne sum deponeres for samme.

Art. 6. Penge og effekter, som fanger under deres fangenskab erholde af personer, som ere i frihed, blive henlagte således som sagt i art. 4 og 5.

Art. 7. Alle genstande, som blive medtagne i cellerne, ere først al underkaste en undersøgelse, for at direktøren kan være i stand til at forhindre, at farlige genstande indsmugles.

Art. 8. De fanger, som have forladt deres celler, blive ved deres tilbagekomst underkastet en fuldstændig legemsvisitation.

Art. 9. Den enkelte fanges legemsvisitation finder altid sted i de andres fraværelse, med undtagelse af, når flere fanger i fællesskab vende tilbage fra arbejdspladserne, fra læresalene, fra baderummene eller fra spadseregangene.

Art. 10. Legemsvisitationen sker for de mandlige fangers vedkommende ved et opsyn i nærværelse af et overopsyn, for de kvindelige fangers vedkommende ved et kvindeligt opsyn, ligeledes i nærværelse af et overopsyn.

Art. 11. Direktøren og opsynet ere forpligtede til dag og nat til ubestemte tider at rondere såvel i det indre af fængslet som på ydersiden. Overopsynets rundgang skal i det mindste finde sted tre gange i 24 timer.

Art. 12. Direktøren betegner opsynet de afdelinger, som det har at holde vagt ved, og han har at anordne, at deres rund- og visitationsgange finder sted uden afbrydelse.

Art. 13. Direktøren vil anvise overopsynet og opsynet, hvorledes de nøjagtig skal registrere hver enkelt fanges opførsel. Hvad de fanger angå, som skal overføres, så har transportøren at modtage overføringsnoten vedrørende den pågældende fange og overrække samme til direktøren.

Art. 14. Overopsynene ere forpligtede til to gange hver dag at opgøre antallet af fanger i hver celle og selv at inspicere cellen mindst en gang pr. dag.

Art. 15. Løsladelsesdagen for fanger og »Chôjinin« bliver strax efter deres indsættelse indført i hovedbogen og til samme tid bekendtgjort for den pågældende fange.

Art. 16. Ved fangernes og »Chôjinin's« løsladelse forkyndes denne dem af direktøren, idet han spørger dem om navn, tilnavn, stand o. s. v. og herved henholder sig til hovedbogen. Det samme sker med varetægtsfangerne, hvilke enten definitivt, provisorisk eller mod kaution sættes i frihed.

Art. 17. Når fangen ved sin udtrædelse af fængslet

igen erholder sine effekter udleveret, opgør direktøren samtidig den i registret indførte arbejdsfortjeneste, indskriver årsag og datum for fangens løsladelse og lader det hele underskrive af den løsladte.

Art. 18. Befinder der sig flere i samme sag blandt varetægtsfangerne, så blive de enkeltvis anbragte i de forskellige afdelinger og komme ikke sammen, før de skulle fremstilles for retten eller ved deres fælles overførelse til et eller andet fængsel.

Art. 19. Blive fanger overførte, så blive hverken deres legitimationspapirer, domsudfærdigelse eller andre vigtige papirer frataget dem, ligeså beholde de deres penge og effekter.

Art. 20. Penge og effekter tilhørende de fanger, der skal overføres, blive nøjagtig indførte i en fortegnelse og overgivet de personers specielle omsorg, som fangernes overførelse er betroet til. Pengene skulle med største omhu være indpakkede, lukkede og forseglede, for at forebygge, at indpakningen eller seglet kan løsnes.

Art. 21. Bliver en fange benådet, så har direktøren at underrette sammes foresatte øvrighed derom, og øvrigheden har igen at meddele det til indenrigsministeren.

Art. 22. En benådning, eller betinget løsladelse, indtrædelsen af »Ményuhéi« etc. bliver forkyndt fangen af fængselsdirektionen 24 timer efter at ordren er indtruffen.

De, som have opnået den betingede løsladelse, erholde et certifikat herover af dommeren og blive førte til den nærmeste politistation.

Art. 23. Forkyndelse af benådningen, »Ményuhéi«, af den betingede løsladelse, uddelingen af udmærkelser, sker under bestemte former. De sidstnævnte udmærkelser uddeles kun om søndagen eller på sådanne dage, hvor fangen er fri for arbejde.

Art. 24. De fanger, som blive delagtige i velgerningen af »Ményuhéi«, skulle bo i omegnen af fængslet under tilsyn af direktøren. Bolig og terrain bliver overladt den pågældende tillåns.

Beder samme om at turde overskride den ham tilståede omkreds, så kan direktøren tillade dette efter nøje at have prøvet de omstændigheder, som have foranlediget anmodningen.

Art. 25. Begå samme under »Ményuhéi« en forbrydelse eller forseelse, så bliver den dem ikendte straf ufortøvet fuldbyrdet i det fængsel, hvorfra de vare satte i frihed.

Art. 26. Når de, der ere blevne delagtige i »Ményuhéi«, ønske at gifte sig eller at tage forældre eller slægt til sig, så kan dette tilstås af direktøren, når han har overbevist sig om, at de have tilstrækkelige existensmidler.

Art. 27. Have fanger under deres betingede løsladelse begået en forbrydelse eller forseelse, så bliver efter den dem påny overgåede dom certifikatet taget fra dem af direktøren for det fængsel, hvorfra løsladelsen skete. Direktøren har at underrette den foresatte øvrighed derom og denne igen indenrigsministeren.

Når en i ét distrikt betinget løsladt i et andet distrikt dømmes til at miste denne velgerning, så bliver certifikatet unddraget ham af det sidste distrikts fængselsdirektør og med alle fornødne underretninger tilsendt det førstes direktør. De, som i sidste distrikt dømmes til at miste deres betingede løsladelse, have at udsone alle forud og bagefter ikendte straffe i dette distrikts fængsel. De, der ere bestemte for centralanstalter, ere at udelukke herfra.

Art. 28. De dødsdømte ere at indeslutte i en celle adskilt fra de andre og at bevogte på det strengeste.

Art. 29. Dødsstraffen skal stedse fuldbyrdes før kl. 10 formiddag; under det afgørende øjeblik (moment suprême) skal dørene til den del af fængslet, hvor henrettelsen foregår, strengt bevogtes af opsyn.

Art. 30. Skal dødsstraffen fuldbyrdes på to eller flere fanger, så skal exekutionen finde sted for hver enkelt især, således at det er udelukket, at de andre dømte kunne betræde henrettelsesrummet til samme tid.

Art. 31. De dødsdømte kunne ved henrettelsen bære deres egne klæder.

Art. 32. Dørene til de enkelte afdelinger tør kun åbnes i nærværelse af et overopsyn, med mindre det er udelukket, at fangerne ere i stand til at møde hinanden.

Art. 33. De forskellige celler blive kun udstyrede med »Tatami« *) med undtagelse af sygeafdelingen og de til fængselsstraf bestemte.

Art. 34. Celler for strengt isolerede blive kun indrettede i varetægtsfængslerne.

I de mørke celler må der stedse være rigelig tilstrømning af luft, uden at lyset dermed indlades.

Enhver af disse celler kan stedse kun belægges med en fange.

Art. 35. Taleværelserne skulle indrettes i fængslets forvaltningsbygning.

Art. 36. Henrettelsesstedet skal befinde sig i en afsondret del af fængslet og må være omgivet af tilstrækkelig høje mure for at forhindre indblik udefra.

Art. 37. Låse og nøgler til alle celler skulle forfærdiges efter et og samme mønster.

Art. 38. Alle nøgler ere at opbevare på et bestemt sted, hvilket står under tilsyn af et overopsyn.

Art. 39. Imellem opsynsposterne og de mørke celler skal en signalledning anbringes, for at fangen i tilfælde af sygdom eller et eller andet ulykkeligt tilfælde kan give et tegn.

Art. 40. Alle fængsler ere at forsyne med sprøjter, som ved brandfare strax ere ved hånden.

Art. 41. Lamperne skulle anbringes udenfor cellen.

II. Beskæftigelse og arbejdstid.

Art. 42. De til arbejde forpligtede fanger blive ved deres ankomst til fængslet undersøgte af lægen og efter

*) »Tatami« er en slags hårde og pressede stråsække af 1,81 m. længde, 0,91 m. bredde og 5 ctm. højde; de ere bedækkede med en måtte.

hans godkendelse af direktøren tildelt arbejde, alt efter deres fysiske beskaffenhed, og indført i et special-register.

Art. 43. Arbejderne i fængslets indre bestå for mænd i: rissortering, teglbrænding, fabrikation af mursten, skærveslagning, stenbryden, smedearbejde, oliefabrikation, træskæreri, papirfabrikation, træarbejde, bødkerarbejde, stråfletning, køkken- og husarbejde, rengøringsarbejde.

Kvindernes arbejde består i: strikning, syning, vævning og vask.

Efter omstændighederne kunne også andre arbejder indføres i fængslet med indenrigsministerens samtykke.

Art. 44. Mændene kunne udenfor anstalten anvendes til: stenbrydning, stenhuggeri, rydningsarbejde, bjergværksarbejde, dam- og markarbejde, til transport o. a. beskæftigelser for fængselsforvaltningen. De til udearbejde anvendte fanger blive lænkede to og to sammen med en af smedejern forfærdiget kæde, og gives der dem såvel i smukt som i dårligt vejr som hovedbedækning en »Kasa«*), for at ansigtet ikke skal kunne ses.

En afdeling til udearbejde befalede fanger består af 10—20 mand, hvilke bevogtes af et opsyn og mindst to underopsyn. På en ø, hvor fangernes undvigelse ikke kan befrygtes, kan antallet af opsyn reduceres.

Art. 45. Når de til arbejde forpligtede fanger have afsonet tre femtedele af deres straf, så bliver der af direktøren anvist dem et af de i fængslet tilladte arbejder, hvis oplæring og udøvelse byder dem et middel til existens efter deres løsladelse. De fanger, som have under et års straf, ere undtagne herfra.

Art. 46. De til arbejde forpligtede fanger må ikke forblive uvirksomme, hvis vejrforhold som storm, regn, snefald osv. forhindrer udførelse af det bestemte arbejde. I så tilfælde anvises dem andet arbejde.

*) »Kasa« er en af dværgbambussens brede blade lavet halvkredsformet hat, hvis yderrande falde stærk nedad, og som ellers benyttes i regnvejr.

Art. 47. Det arbejde, fangen har ydet, bliver eftersat to gange om dagen, om middagen og om aftenen kort før arbejdets ophør, for at fastslå, om det opgivne pensum er blevet færdigt eller ikke.

Art. 48. Fangerne, mænd som kvinder, skulle daglig før afgang til arbejdet træde ud af deres celle i række og geled for at blive visiterede af overopsynet eller opsynet. Det samme sker efter deres tilbagekomst.

Art. 49. Timeplanen for fangerne, fra de stå op til de gå i seng, fremgår af tabellen, som ved reglementets slutning er tilføjet*). I tilfælde, hvor det er nødvendigt, kunne disse timer forlænges eller afkortes med indenrigsministerens samtykke.

Art. 50. Fangernes ståen op, tilbagevenden til cellerne, arbejdets begynden og ophør, deres gåen i seng og alle andre forretninger blive tilkendegivet dem ved »Taku« **) eller med »Rói« ***), for at alle forretninger kan ske i fængslet til samme tid.

III. Fangernes andel i arbejdsfortjenesten.

Art. 51. Fangernes løn for det daglige håndarbejde bestemmes efter arbejdets art og varighed og er afpasset efter landets sædvanlige arbejdsløn.

Art. 52. På de dage, på hvilke fangerne ere fri for arbejde, erholde de, der ere beskæftigede i køkkenet, med rengøringsarbejde, med sygepleje eller med anden husgerning, den samme løn som for deres sædvanlige arbejdspensum.

Art. 53. Lønnens størrelse i løbet af en måned bliver meddelt fangen ved næste måneds begyndelse.

IV. Klæder og andre genstande.

Art. 54. Fangernes klæder ere af lyserød farve (laxe-

*) Side 30.

**) En »Taku« består af to stykker træ, som slås mod hinanden.

***) En »Rói« er en mindre klokke.

rød), de, der overlades »Chôjinin« og varetægtsfanger tillåns, ere blå; alle have snevre ærmer; lange klæder blive udleverede til sædvanligt brug, korte til arbejdsbrug; kvindernes klæder skulle stedse være lange.

Art. 55. Fangernes lagner ere lysrøde (laxerøde), »Chôjinins« og varetægtsfangernes ere blå. Enhver fange overlades lagner tillåns; disse må aldrig benyttes af flere samtidig.

Art. 56. En fængselsdragt overlades varetægtsfangerne tillåns, hvis deres egen er utilstrækkelig for årstiden, eller så snavset og urenlig, at den danner en fare for sundheden.

Art. 57. På den udenpå dragten anbragte »Yèri« *) og på lagnerne bliver et stykke stof påsyet, på hvilket den pågældende fanges nummer anbringes med sort blæk.

Art. 58. De klæder og genstande, som overlades fangerne tillåns, ere følgende:

I. Sædvanlige klæder:

1. En dragt uden foder.
2. En do. med foder.
3. En do. fodret med vat.
4. En skjorte.

II. Arbejdsklæder:

1. En dragt uden foder.
2. En do. med foder.
3. En do. fodret med vat.
4. En skjorte.
5. Et par underbenklæder.

For kvinder kan underbenklæder erstattes af et forklæde.

III. Forskellige genstande.

1. »Futon« **).
2. Et moskitonet.

*) »Yèri« er den del af den japanesiske dragt, som krydser sig over brystet.

**) »Futon«: et slags fodret tæppe.

3. En »Goza« *).
4. Et hovedlæne af træ.
5. Et livbælte, længde 3 »Schaku« **).
6. Stof til at bedække partierne omkring kønsdelene, længde 3 »Schaku«.
7. Et håndklæde.
8. En »Mino« ***).
9. En »Kasa« †).
10. Skotøj.

De her opførte genstande kunne efter omstændighederne og efter egnens beliggenhed formeres eller formindskes og efter fornyet vask, renselse osv. igen anvendes. Fangerne erholde endnu »Waraji« ††) og papir.

I egne, hvor der til tider hersker stærk kulde, erholde fangerne med indenrigsministerens samtykke også »Tabi« †††) tillåns.

Art. 59. Flere eller færre klæder og andre genstande for de syge kunne efter lægens ordination udleveres af direktøren eller ombyttes.

Art. 60. Kostrationerne for de syge kunne efter lægens ordination forstørres eller formindskes.

Art. 61. Når det synes nødvendigt at give de syge mere nærende spiser, varmekasser (for at beskytte sig mod kulden) osv., så har direktøren, efter at have sat sig i forståelse med lægen, selv at overbevise sig om nødvendigheden af samme.

Art. 62. Fangerne og »Chójinin« erholde tilladelsen til for deres arbejdsfortjeneste at anskaffe sig tilsætningsnæringsmidler, såfremt de have været tilfredsstillende flittige, såfremt udgifterne stedse erstattes ved ny arbejdsfortjeneste,

*j) »Goza«: måtte.

**j) En Schaku = 0,303 meter.

***j) »Mino«: en slags kappe af strå, til beskyttelse mod regn.

†) »Kasa«: hat (se art. 44).

††) Skotøj flettet af strå.

†††) Sokker.

og endvidere såfremt udgifterne ved deres livsunderhold blive dækkede ved deres arbejde. Arten og kvantiteten af disse tilsætningsnæringsmidler bliver forud at bestemme af direktøren.

Art. 63. Maximum for indkøbet af disse tilsætningsnæringsmidler for arbejdsfortjenesten må ikke ti gange pr. måned overstige beløbet af 3 »Sen«. Endvidere tør disse udgifter ikke udgøre mere end halvdelen af det deponerede beløb.

Art. 64. Spise- og drikkeredskaberne bestå af: et træbæger, 2 spisepinde, en risskål af træ.

Art. 65. Genstandene i cellens indre ere: en vandbeholder og et drikkebæger (begge af træ), en spyttebakke af træ eller bambus, to trækummer, stor og lille, som stilles ind i det ved siden af værende latrinrum, en lille bastkost, en træskål til at vaske hænderne i.

V. Hygiejne. Dødsfald.

Art. 66. Alle rum i fængslet skulle stedse holdes i største renlighedstilstand.

Latrinerne og trækummerne blive ofte rensede efter en bestemt forskrift, for at de bestandig kunne være i den størst mulige renlighedstilstand.

Art. 67. Fremfor alt skulle specielt sygeværelserne, de syge selv, deres klæder, deres sengetøj osv. holdes i den renligste tilstand.

Art. 68. Varetægtsfangerne og de ikke til arbejde forpligtede fanger have tilladelse til at opholde sig en time daglig i fri luft.

Art. 69. Klæderne, lagnerne såvel som de øvrige genstande skulle fra tid til anden vaskes i hedt vand og udsættes for fri luft, for at forhindre ilde lugt og utøj (insekter); endvidere skal det undgås, at disse genstande komme i berøring med de syges.

Art. 70. Fangerne skulle mindst bade en gang hver

5 dag fra juni til septbr. og en gang hver 10 dag fra oktbr. til maj.

Art. 71. Varetægtsfangerne, de til arbejde forpligtede fanger, såvel som de, der afsone fængselsstraf, må holde deres hår og skæg i største zirlighed. I denne hensigt erholde de efter ansøgning tilladelse af direktøren til at lade sig barbere og klippe.

Art. 72. I de celler, der ere bestemte for dem, der ikke få håret klippet, er en trækam til afbenyttelse.

Art. 73. Når en varetægtsfanges forældre eller slægtninge ønske dennes klæder til renselse, kan dette efter samstemmen af fangen tilstås af direktøren. For de, der ere strengt isolerede, er den kompetente dommers tilladelse nødvendig.

Art. 74. Ved udbrydende epidemier i fængslet ere hurtigst mulig alle forsigtighedsregler at træffe. De af en smitsom sygdom angrebne fanger blive hurtigst mulig bragte til fuldstændig separerede celler, og skal øjeblikkelig den bedste desinfektionsmethode anvendes. Efter at direktøren har skaffet sig underretning om de nærmere omstændigheder ved sygdommen, dennes natur og hvorfra smitten er indført, aflægger han strax melding derom til sin foresatte øvrighed, den nærmeste politistation og magistraten.

Art. 75. Under en epidemi kan det forbydes fangerne at erholde næringsmidler udefra, ligeledes at anskaffe sig sådanne for deres arbejdsfortjeneste.

Art. 76. Fanger, der ere komne fra en egn, i hvilken der hersker epidemi, eller have passeret en sådan, skulle i mindst en uge holdes adskilte fra de øvrige fanger og alle deres effekter desinficeres.

Art. 77. En fanges død, den være sket på naturlig eller voldsom måde (henrettelse), bliver strax af direktøren meddelt den afdødes forældre med nøjagtig angivelse af datum (år, måned, dag og time).

Når en varetægtsfange, en dømt eller en »Chôjinin«,

der er i en domstols eller tribunals varetagelse, dør, er dette strax at meddele denne domstol eller tribunal.

Art. 78. Efter en fanges død bliver navnet, dødsårsagen, datum og alle videre oplysninger fra lægen indført i hovedbogen. I tilfælde af selvmord eller død ved et ulykkestilfælde ere sted, datum, motiv, omstændigheder ved døden osv. at registrere.

Art. 79. Når liget af en fange, der er død en naturlig død, eller af en henrettet bliver udliveret til forældrene eller slægtinge, så have disse i et dertil indrettet register at skrive deres navne og at kvittere. I det tilfælde, at den artdøde eller henrettede af forvaltingen bliver provisorisk bisat, bliver liget lagt i en ligkiste, begravet, og på graven sættes en opstander af træ med den døde for- og efternavn.

Art. 80. Liget af en artdød eller henrettet bliver på forlangende udliveret til forældre eller slægt, selv om det allerede skulde være provisorisk bisat.

Art. 81. En artdøds eller henrettets penge og effekter blive tilstillede forældrene. Hvis transporten af effekterne måske på grund af for lang afstand være forbunden med altfor store omkostninger, så blive effekterne solgte og beløbet efter fradrag af mulige omkostninger tilstillet forældrene.

Art. 82. Når liget af en provisorisk bisat artdød eller henrettet ikke er forlangt udliveret inden 3 års forløb, så kan dette bisættes i en fælles grav. I dette tilfælde bliver der på graven sat en ligsten.

VI. Korrespondance og besøg.

Art. 83. Til fangens korrespondance bliver der benyttet en egen slags hertil bestemt papir, brevet forsegles og afsendes af direktøren. Omkostningerne falde den pågældende brevskriver til last.

Art. 84. Omkostningerne ved fangens nødvendige korre-

spondance med øvrigheden falder fængslet til last, når ikke fangen er istand til at betale portoen selv.

Art. 85. Fangernes breve ere før deres afgang at prøve og læse, først efter linierne, og da på langs, kryds og tvers, for at forhindre, at fangen sætter sig i forbindelse med yderverdenen med hemmelig skrift eller tegn.

Art. 86. Tilladelse til at besøge en fange gives af direktøren, der først erkyndiger sig om den besøgendes for- og efternavn, stand, bopæl osv. ligesom også om motivet til besøget.

Varigheden af et besøg tør ikke overstige 30 minutter, med undtagelse af sådanne, som ske hos en fange, der kort efter skal henrettes eller overføres til en centralanstalt. Disse ere specielt en times samtale tilladt.

Samtalen mellem den besøgende og fangen vil strax blive ophævet, hvis de tale om noget andet, end der er opgivet som motiv for besøget, eller gøre mistænkelige tegn og gestus til hinanden.

Fangerne erholde besøg i nærværelse af et overopsyn eller et opsyn.

Art. 87. Fangerne kan det eventuelt tillades at tale med deres forsvarer i prætoriet, hvis den reglementerede taletime ikke er tilstrækkelig til gensidig forståelse.

Fanger, som ligge farligt syge i sygeafdelingen, kan det tillades at modtage besøget der.

Art. 88. Besøgstiden udstrækker sig fra kl. 8 morgen til kl. 4 eftmd.

VII. Næringsmidler og genstande, som indføres udefra.

Art. 89. De drikkevarer og næringsmidler, som udefra indføres til varetægtsfangerne, må ikke først i anstalten foranledige ulejlighed ved deres tilberedelse. Indføringen af disse levnetsmidler kan ske tre gange om dagen, dog tør kvantiteten ikke være større, end at den kan fortæres til et måltid. Berusende drikke og tobak er forbudt.

Art. 90. De udefra indførte næringsmidler underkastes en nøje revision af et overopsyn for at efterse, at ingen giftige substanser, berusende drikke osv. hemmelig indføres, og for at forhindre alt, hvad der kunde give anledning til hemmeligt samkvem med omverdenen. Ved undersøgelsen af næringsmidlerne har lægen at være tilstede.

Art. 91. Klæder og sengetøj, der tilhøre fangerne, og som ved undersøgelsen efter forbudne genstande ere blevne opsprættede, blive igen på forvaltningens omkostninger istandsatte.

Art. 92. De individer, som ifølge »Ményuhéi« befinde sig i frihed, ere forpligtede til at give direktøren underretning om de penge, klæder eller møbler, som de have sendt til deres forældre eller slægtninge.

VIII. Sædelig undervisning.

Art. 93. Sædelig undervisning bliver meddelt på dage, hvor fangerne ere fri for alt arbejde, f. ex. søndag eftmd., eller efter endt arbejde.

Art. 94. Den sædelige undervisning bliver på arbejdsfri dage givet i en særegen undervisningssal, efter endt arbejde derimod i de rum, hvor fangerne netop befinde sig.

IX. Belønninger.

Art. 95. De udmærkelsestegn, der ifølge hovedreglementet tilstås fangerne for god opførsel, bestå i et lille stykke blå-tærnet stof, som bliver syet på dragtens venstre ærme imellem skuldren og albuen. Hver gang, så ofte en fange bliver rost, får han et sådant udmærkelsestegn.

Art. 96. Fanger med disse belønningstegn nyde følgende begunstigelser:

1. De erholde de bedste stykker af de i art. 58 nævnte klæder og brugsgenstande.
2. De må hver 2 gange om måneden skrive et brev.
3. De må bade før de andre.
4. De, der have to eller flere tegn at opvise, blive

anvendte til lettere arbejde; i deres ration bliver tilsætningen af ris formeret og af byg formindsket, således at et ligeligt mængdeforhold fremkommer.

5. Fanger med tre eller flere tegn kunne vælge en dem mere tiltalende beskæftigelse, ved hvilken de efter deres løsladelse kunne finde et lettere udkomme.
6. Fanger med et tegn erholde desuden ugenlig engang »Sai«, et tilsætningsnæringsmiddel lig det i hovedreglementets art. 28 nævnte; de med tre eller flere erholde det ugenlig tre gange. Prisen for dette tilsætningsnæringsmiddel tør for hver gang ikke overstige en »Sen«.

Art. 97. Fanger og »Chójinin« erholde, når der intet udmærkelsestegn ydes dem, en belønning af indtil 25 »Sen«, i følgende tilfælde:

1. Når de give forvaltningen meddelelse om et af deres medfanger planlagt udbrud.
2. Når de redde en eller andens liv, eller indfanger en bortløben.
3. Når der ydes virksom hjælp ved redning af fængselsbygningerne i ildebrandstilfælde, oversvømmelse, orkan e. l.

Art. 98. Have undersøgelsesfanger udført en af de i foranstående artikel nævnte gerninger, så har direktøren gennem håndskrivelse at underrette sin foresatte øvrighed derom og ligeledes at meddele det til pågældende dommer under titlen »kundgørelser«.

X. Straffe.

Art. 99. De, som blive straffede med formindskelse af kosten, blive isolerede, så længe denne straf varer.

Art. 100. De, som allerede have lidt disciplinærstraffe, blive ikke strax efter afsoningen af deres straf satte sammen med de ustraffede; det skulde da være, at de viste virkelig oprigtig anger over deres forseelse.

Art. 101. Ved lettere disciplinære tilsigtede forseelser kan straffen helt eller delvis eftergives, når gerningsmanden før opdagelsen angiver sig selv; have de samtidig begået flere overtrædelser, så blive de kun straffede for den største.

Art. 102. Disciplinærstraffen bliver afbrudt de dage, på hvilke fangen skal møde i retten, og regnes disse dage ikke som straf.

Art. 103. Den, som bliver dømt til at slæbe jernkugler ved begge fødder, kan, når han viser oprigtig anger, og den halve straffetid er afsonet, slippe for den ene.

Art. 104. Den, som er dømt til at slæbe kuglen ved en eller begge fødder, kan, når han viser oprigtig anger og har afsonet $\frac{3}{4}$ af straffen, eftergives resten.

Art. 105. Når fanger, som provisorisk ere dispenseret fra at slæbe kuglen, begå en ny forbrydelse, så bliver kuglen øjeblikkelig pålagt dem igen, og de dage, i hvilke de have været fritagne, regnes ikke med i straffen.

Art. 106. Opførselen af de disciplinærisk straffede fanger bliver specielt kontrolleret af direktøren og overopsynet, og samme blive også besøgte af anstaltens gejstlige og lærere.

Time-plan.

Måned	Op om morgenen	Rengøring af cellerne og frokost.	Arbejdet begynder	Middag	Arbejdet slutter	Tilbagevenden til cellerne	Sengetid	Det samlede antal arbejdstimer
Januar	kl. 6 form.	1 time	kl. 7 form.	fra kl. 12—1	kl. 3,30	før kl. 5	kl. 8 aften.	7 tim. 30 m.
Februar	do.	do.	do.	do.	4	— 5,30	do.	8 —
Marts	— 5,30 —	do.	— 6,30 —	do.	do.	— 6	do.	8 — 30 —
April	— 5 —	do.	— 6 —	do.	— 4,30	— 6,30	— 9 —	9 — 30 —
Maj	do.	do.	do.	til kl. 1½	— 5	— 7	do.	do.
Juni	— 4 —	do.	— 5 —	— 2	— 5,30	— 7,30	do.	10 — 30 —
Juli	do.	do.	do.	do.	do.	do.	do.	do.
August	— 4,30 —	do.	— 5,30 —	do.	— 5	— 7	do.	9 — 30 —
September ..	— 5 —	do.	— 6 —	— 1½	— 4,30	— 6	— 8 —	9 —
Oktober	— 5,30 —	do.	— 6,30 —	— 1	— 4	— 5,30	do.	8 — 30 —
November ..	— 6 —	do.	— 7 —	do.	do.	— 4,30	do.	8 —
December...	— 6,30 —	do.	— 7,30 —	do.	— 3,30	— 4	do.	7 —

Bemærkning. Ovenstående timeplan gælder også for »Chōjinin, varetægts- og de ikke til arbejde forpligtede fanger, med undtagelse af timene for arbejdets begyndelse til dets slutning og tilbagevenden til cellerne. Ovenstående timeplan anvendes ikke for de syge, sygevogterne og de med husarbejde beskæftigede.